

Sygn. akt I UK 344/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania S.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w [...] od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 5 czerwca 2013 r. zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 13 marca 2013 r. odmawiającą przyznania ubezpieczonemu S.B. prawa do świadczenia przedemerytalnego i przyznającego mu to świadczenie od dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, według którego ubezpieczony spełnił negowany przez organ rentowy wymóg pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.). Ostatnie

zatrudnienie ubezpieczonego w „Skupie złomu” A. L. w Z., trwające od 4 czerwca 2012 r., ustało 15 grudnia 2012 r. w związku z likwidacją stanowiska pracy. Ubezpieczony na dzień 15 grudnia 2012 r. legitymował się okresem uprawniającym do emerytury wynoszącym ponad 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a od 18 grudnia 2012 r. do 21 lutego 2013 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Ponadto przed podjęciem ostatniego zatrudnienia ubezpieczony również pobierał zasiłek dla bezrobotnych, w okresie od 9 sierpnia 2011 r. do 3 czerwca 2012 r. Rozwiązanie stosunku pracy poprzedzającego ten zasiłek nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Sąd Apelacyjny, powołując się na ugruntowane stanowisko orzecznictwa, uznał, że do wymaganego i okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych trwającego co najmniej 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy można doliczyć także okresy jego wcześniejszego pobierania. W konsekwencji świadczenie przedemerytalne przysługuje ubezpieczonemu, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, bez potrzeby wykazania nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres 6 miesięcy bezpośrednio przypadających po rozwiązaniu stosunku pracy rozwiązanego z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i przyjęcie, że okres co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych może przypadać okresem zatrudnienia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 i 6 tej ustawy. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, „ponieważ jest oczywiście uzasadniona, ewentualnie (...) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na odpowiedzi na pytanie: czy okres co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych musi przypadać po 6-cio miesięcznym okresie zatrudnienia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 i 6 ustawy, czy też może przypadać także przed tym okresem?”.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, co wobec braku adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych oznaczało, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi oraz oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tych wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) miarodajnie wynikało, że ubezpieczony pobierał zasiłek dla bezrobotnych przed podjęciem ostatniego zatrudnienia przez okres niemal 10 miesięcy (od 9 sierpnia 2011 r. do 3 czerwca 2012 r.), a następnie także przez dalsze ponad 2 miesiące (od 18 grudnia 2012 r. do 21 lutego 2013 r.) po likwidacji stanowiska pracy w miejscu jego ostatniego zatrudnienia. Po takim ustaleniu Sądy obu instancji przyjęły, że do okresu pobierania zasiłku przedemerytalnego po rozwiązaniu stosunku pracy trwającego, co najmniej 6 miesięcy, można doliczyć okresy jego wcześniejszego pobierania. Stanowisko to potwierdzają powołane przez Sąd Apelacyjny orzeczenia Sądu Najwyższego. I tak w wyroku z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11 (OSNP 2013 nr 11-12, poz. 134), Sąd Najwyższy uznał, że świadczenie przedemerytalne przysługuje pracownikowi, z którym stosunek pracy został rozwiązany z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych (art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych), bez potrzeby wykazywania nieprzerwanego (ciągłego) pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres 6 miesięcy po rozwiązaniu „ostatniego” stosunku pracy. Stanowisko to zostało powielone następnie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 256), że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określony w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać

bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Powołane judykaty wskazują jednocześnie, że wątpliwości prawne podniesione przez skarżącego były już przedmiotem jurysdykcji Sądu Najwyższego, dlatego w sprawie nie występuje kolejna potrzeba wyjaśniania analogicznego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2011 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575, z dnia 9 marca 2011 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126, z dnia 24 lutego 2011 r., II PK 274/11, LEX nr 1215146).

Natomiast powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego kwalifikowanej postaci (oczywistości), widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I PK 201/11, LEX nr 1214543, z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest jakichkolwiek argumentów dla poparcia tezy o rozumianej w ten sposób oczywistej zasadności skargi, ponieważ skarżący skupił się w nim na przedstawieniu własnej interpretacji art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, która jest sprzeczna z utrwaloną linią orzecniczą ujawnioną w przytoczonych judykatach.

Z powyższych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

